

Om det første spørgsmål om natten til den 23. august ved vi jo fra undersøgelsesrapporten, at skatteministeren først fik en melding om, at det ville være ulovligt at følge sparekassens krav, og derfor sagde ministeren nej. Så gik der et stykke tid, og så fik ministeren igen en opringing fra topembedsmændene, der talte om en lovlig løsning, og derefter sagde ministeren ja.

Jeg vil godt ligesom fru Pia Gjellerup tidligere i dag rejse spørgsmålet: Hvad i alverden skulle ministeren have gjort andet end at sige ja? For det første vidste ministeren, at næste morgen ville Hobro gå i sort. For det andet havde ministeren tre embedsmænd – nogle af landets ypperligste – der sagde o.k. for løsningen. Ville det at sige nej for en minister på det grundlag så ikke være en voldsom stor skandale? Det ville det efter min opfattelse.

Naturligvis gælder der et ministeransvar, men ministeransvarlighedsloven taler altså om forsæt eller grov uagtsomhed, hvis en minister skal drages strafmæssigt til ansvar, og det er der ikke tale om her.

Det drejer sig altså også om, at ministre skal have mulighed for at træffe beslutninger.

Jeg vil spørge det høje Ting, om det ikke ville være en uantagelig situation, hvis en minister kl. 2 om natten kunne komme i en situation, hvor vedkommende skulle træffe en beslutning, og ministeren så – på trods af at rådgiverne og topembedsmændene sagde, at beslutningen var i orden – sagde: Det turde jeg ikke, for godt nok siger de alle sammen, at det er godt nok, men jeg tør nu ikke alligevel. Hvordan i alverden skulle en minister kunne handle på det grundlag?

Derfor mener jeg faktisk ikke, at der med hensyn til det første spørgsmål er nogen grund til at drage politiske konsekvenser af beslutningen. Det har statsministeren da også markeret, og det er jeg godt tilfreds med.

Man kan rejse spørgsmålet, om vi bør kigge på en ordning, sådan at disse bankredninger ikke altid skal ske kl. 2 om natten i en eller anden forceret hasteprocedure, fordi – hu hej vilde dyr – næste morgen bryder verden sammen. Det kunne godt være, at vi skulle finde en procedure, hvor man vandt lidt tid, så man havde mulighed for at gennemarbejde tingene bedre og dermed nå frem til nogle løsninger, så tingene ikke altid sker på den måde.

Det andet spørgsmål var: Hvad skete der så, da advarselsklokkerne ringede den 28. oktober om aftenen? Jo, der skete jo det, at både ministe-

ren og regeringen handlede hurtigt. Den 29. oktober var der møde med Spar Nord, og der var møde i ministeriet. Den 30. oktober opfordrede man Spar Nord til en retssag, og den 31. oktober vedtog man at nedsætte en undersøgelsesret. Her mener jeg faktisk, at det er praktisk taget umuligt at rette kritik mod hverken skatteministeren eller regeringen; de har handlet med det samme.

Men så er der det tredje spørgsmål, og det handler jo om tiden fra den 23. august og frem til den 28. oktober. Her synes jeg også, at debatten i dag gennem alle de korte bemærkninger har vist, at er man ikke forvirret på forhånd, så vil man i alt fald blive det, efterhånden som man hører, hvad der bliver sagt.

Der er så mange forskellige forklaringer. Lad mig bare tage et enkelt spørgsmål: Har Spar Nord anerkendt Kammeradvokatens notat, eller har man undsagt det, og hvem vidste hvad? Det er i virkeligheden et lille eksempel på en meget afgørende vurdering af, hvorvidt Spar Nord har sagt ja eller ikke har sagt ja til det notat. Det er afgørende for, hvordan man skal vurdere ministerens rolle i den sammenhæng.

Alle de spørgsmål er en af grundene til, at det efter CD's opfattelse er nødvendigt at gå dybere ned i den periode for at få afklaret, hvad det var, der i virkeligheden skete. At afslutte den sag i dag ville være en standret, der i realiteten ville være i strid med al retfærdighed i et af verdens bedste retssamfund, for i Danmark er det nu engang en tradition, at man undersøger sagerne ordentligt, før man hænger mennesker op på ansvaret.

Så CD er tilhængere af det undersøgelsesudvalg, der er lavet. Vi har lyttet til advarslerne fra Højesteret om ikke at bruge dommere, og vi mener i øvrigt, som jeg har sagt tidligere i en kort bemærkning, at det vel er rimeligt, at det er Folketinget, der undersøger, om Folketinget er informeret på den rigtige måde. Når vi ser resultatet af undersøgelsesudvalgets beretning, vender vi tilbage til, om der kan placeres et ansvar og i givet fald hos hvem.

Det venter vi så på, og så vil jeg godt slutte med at sige, at det er CD's opfattelse, at undersøgelsen bør afsluttes så hurtigt som muligt. Vi kan godt leve med datoen 1. februar, men ikke mindst for ministerens skyld og regeringens skyld, men jo også for Folketingets omdømmes skyld, vil vi meget gerne have sagen klaret rimelig hurtigt.